

Sygn. akt V.2 Ka 255/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSR (del.) Katarzyna Gozdawa-Grajewska (spr.)

SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2015 r.

sprawy: **Ł. W. /W./,**

syna E. i K.,

ur. (...) w J.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 6 marca 2015r. sygn. akt IX K 638/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego Ł. W. na rzecz oskarżyciela posiłkowego Gminy R. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. S. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 255/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku, wyrokiem z dnia 6 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt IX K 638/13:

1) uznał oskarżonych Ł. W. i P. J. za winnych tego, że:

- w dniu 4 kwietnia 2013 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do parkomatu nr 2 przy ul. (...) M.(...) poprzez podważenie i uszkodzenie drzwiczek dolnej pokrywy oraz uszkodzenie zamka a następnie zabrali z wnętrza w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 799,20 zł, przy czym wartość zniszczonego mienia wynosiła 2400 zł, działając na szkodę Gminy R.;
- w dniu 11 kwietnia 2013 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do parkomatu nr 17 przy ul. (...) poprzez podważenie i uszkodzenie drzwiczek dolnej pokrywy oraz uszkodzenie zamka a następnie zabrali z wnętrza w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 833,10 zł, przy czym wartość zniszczonego mienia wynosiła 2400 zł, działając na szkodę Gminy R.;
- w dniu 24 kwietnia 2013 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do parkomatu nr 3 przy ul. (...) poprzez podważenie i uszkodzenie drzwiczek dolnej pokrywy oraz uszkodzenie zamka a następnie zabrali z wnętrza w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 967,00 zł, przy czym wartość zniszczonego mienia wynosiła 2400 zł, działając na szkodę Gminy R.;
- w dniu 29 kwietnia 2013 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do parkomatu przy ul. (...) przy Bazylice Św. A. poprzez podważenie i uszkodzenie drzwiczek dolnej pokrywy oraz uszkodzenie zamka a następnie zabrali z wnętrza w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 255,90 zł, przy czym wartość zniszczonego mienia wynosiła 2400 zł, działając na szkodę Gminy R.;
- w dniu 4 maja 2013 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do parkomatu nr 11 przy ul. (...) poprzez podważenie i uszkodzenie drzwiczek dolnej pokrywy oraz uszkodzenie zamka a następnie zabrali z wnętrza w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 843,20 zł, przy czym wartość zniszczonego mienia wynosiła 2400 zł, działając na szkodę Gminy R.;
- w nocy z 9/10 maja 2013 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do parkomatu nr 6 przy ul. (...) poprzez podważenie i uszkodzenie drzwiczek dolnej pokrywy oraz uszkodzenie zamka a następnie zabrali z wnętrza w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 814 zł, przy czym wartość zniszczonego mienia wynosiła 2400 zł, działając na szkodę Gminy R.;
- w nocy 9/10 maja 2013 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do parkomatu nr 10 przy ul. (...) poprzez podważenie i uszkodzenie drzwiczek dolnej pokrywy oraz uszkodzenie zamka a następnie zabrali z wnętrza w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 721 zł, przy czym wartość zniszczonego mienia wynosiła 2400 zł, działając na szkodę Gminy R.;
- w dniu 14 maja 2013 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do parkomatu nr 9 przy ul. (...) poprzez podważenie i uszkodzenie drzwiczek dolnej pokrywy oraz uszkodzenie zamka a następnie zabrali z wnętrza w celu przywłaszczenia
pieniądze w kwocie 78,50 zł, przy czym wartość zniszczonego mienia wynosiła 2400 zł, działając na szkodę Gminy R.;
- w dniu 19 maja 2013 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do parkomatu przy ul. (...) poprzez podważenie i uszkodzenie drzwiczek dolnej pokrywy oraz uszkodzenie zamka a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 20,20 zł, przy czym wartość zniszczonego mienia wynosiła 2400 zł, działając na szkodę Gminy R.;
- w nocy 3/4 czerwca 2013 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do parkomatu przy ul. (...) poprzez podważenie i uszkodzenie drzwiczek dolnej pokrywy oraz uszkodzenie zamka a następnie zabrali w

celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 250,70 zł, przy czym wartość zniszczonego mienia wynosiła 2400 zł, działając na szkodę Gminy R.,

przy czym czynów tych oskarżony Ł. W. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 9 stycznia 2007 r., sygn. III K 1082/05, za umyślne przestępstwo podobne z art. 288 § 1 k.k. i inne na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, objętą następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 6 października 2009 r. sygn. III K 304/09, którym orzeczono karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a którą odbył w okresie od 23.08.2007 r. do 23.02. (...) i od 3.11.2009 r. do 3.08.2010 r.,

tj. popełnienia czynów stanowiących występki z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach określonych w art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał oskarżonego Ł. W. na jedną karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

2) uznał oskarżonych Ł. W. i P. J. za winnych tego, że:

- w dniu 11 kwietnia 2013 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży pieniędzy z parkomatu nr 15 przy ul. (...) po uprzednim podważeniu i uszkodzeniu drzwiczek dolnej pokrywy oraz uszkodzeniu zamka, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na spłoszenie ich, działając na szkodę Gminy R.;
- w nocy z 15/16 maja 2013 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży pieniędzy z parkomatu przy ul. (...) po uprzednim podważeniu i uszkodzeniu drzwiczek dolnej pokrywy, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na spłoszenie ich, działając na szkodę Gminy R.;

przy czym czynów tych oskarżony Ł. W. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 9 stycznia 2007 r., sygn. III K 1082/05, za umyślne przestępstwo podobne z art. 288 § 1 k.k. i inne na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, objętą następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 6 października 2009 r. sygn. III K 304/09, którym orzeczono karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a którą odbył w okresie od 23.08.2007 r. do 23.02. (...) i od 3.11.2009 r. do 3.08.2010 r.,

tj. popełnienia czynów stanowiących występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach określonych w art. 91 § 1 k.k. i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał oskarżonego Ł. W. na jedną karę 1 roku pozbawienia wolności;

3) uznał oskarżonego Ł. W. za winnego tego, że w dniu 4 czerwca 2013 r. w R. znieważył funkcjonariuszy Straży Miejskiej w R., tj. mł. Specjalistę S. C. oraz

inspektora W. J., wyzywając ich słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, przy czym czynu tego dopuścił się podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, a ponadto stosował wobec nich groźby bezprawne, grożąc im pozbawieniem życia a uszkodzeniem ciała mł. specjaliście S. C. wykonując zamach butelką w jego kierunku, działając w celu zmuszenia w/w funkcjonariuszy do zaniechania prawnej czynności służbowej zmierzającej do jego wylegitymowania jako sprawcy wykroczenia przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 3 września 2008 r., sygn. III K 471/08, za umyślne przestępstwo podobne z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i inne na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, objętą następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 25 stycznia 2012 r. sygn. IX K 137/11, którym orzeczono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 3.03.2006 r. do 3.03.2007 r. i od 9.05.2008 r. do 3.11.2009 r. i od 3.08.2010 r. do 9.08.2012 r.,

tj. popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy połączył oskarżonemu wymierzone mu kary jednostkowe pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na jej poczet zaliczył okres zatrzymania Ł. W. od dnia 4.06.2013 r. do dnia 5.06.2013 r., tj. 2 dni. Orzekł również środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie z P. J. na rzecz pokrzywdzonej Gminy R. kwoty 29.582,80 zł. Zasadził także od oskarżonego solidarnie z P. J. kwotę 648 zł na rzecz oskarżyciela posiłkowego Gminy R. tytułem kosztów zastępstwa procesowego, zwalniając w pozostałym zakresie od zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w punkcie I, II, IV co do kary oraz w punkcie III co do winy. Zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4, 5 § 2, 7 oraz 424 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz oparcie wyroku wyłącznie na okolicznościach go obciążających, dowolnej oceny dowodów oraz nienależytego uzasadnienia w tym zakresie;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za jego podstawę, polegający na przyjęciu, iż w dniu 4 czerwca 2013 r. oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona czynu stanowiącego występki z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do takich ustaleń;
3. rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych za czyny opisane w punkcie I i II, a następnie kary łącznej 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy dla celów kary wystarczające jest wymierzenie kary w niższym wymiarze.

Podnosząc wskazane zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a) wymierzenie kary:

- 1 roku pozbawienia wolności za czyny opisane w punkcie 1 wyroku,
- 1 roku pozbawienia wolności za czyny opisane w punkcie 2 wyroku,
- a następnie orzeczenie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności,

b) uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu opisanego w punkcie XIII wyroku,

ewentualnie

2. o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania
3. o zasądzenie kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie. W konsekwencji koniecznym stało się utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Nie można zgodzić się z zarzutem obrońcy, iż Sąd Rejonowy dopuścił się dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i na tej podstawie poczynił błędne ustalenia faktyczne. Stan faktyczny dotyczący czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie 1 i 2 zaskarżonego wyroku nie był kwestionowany, a zarówno oskarżony, jak i P. J. przyznali się do ich popełnienia. Wobec powyższego Sąd Okręgowy odniesie się jedynie do ustaleń Sądu

Rejonowego, poczynionych w zakresie zachowania z dnia 4 czerwca 2013 r., które przypisano oskarżonemu w punkcie 3 zaskarżonego wyroku.

Na akceptację nie zasługuje postawiony przez obrońcę zarzut, jakoby Sąd Rejonowy przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów, uwzględniając przy rekonstrukcji stanu faktycznego jedynie zeznania pokrzywdzonych S. C. i W. J., w których – w ocenie skarżącego – zachodzą rozbieżności. Wbrew twierdzeniom podniesionym w apelacji, oskarżony wskazał jedynie, iż nie pamięta, czy znieważył funkcjonariuszy Straży Miejskiej, albowiem znajdował się wówczas pod wpływem alkoholu. Zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w trakcie przesłuchania przed Sądem I instancji Ł. W. podtrzymał tę relację. Co prawda stwierdził, że nie przyznaje się do popełnienia czynu zabronionego na szkodę funkcjonariuszy Straży Miejskiej, jednakże oświadczenie to należy odczytywać w kontekście całości wyjaśnień oskarżonego, w których wprost podał, iż nie może wykluczyć, iż zachował się wobec S. C. i W. J. w sposób opisany w postawionym mu zarzucie. Z powyższego wynika, iż wyjaśnienia oskarżonego nie są miarodajne przy odtwarzaniu przebiegu inkryminowanego zdarzenia. W istocie bowiem nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, ani temu nie zaprzeczył. Jednocześnie sam fakt pozostawiania przez Ł. W. w chwili czynu pod wpływem alkoholu nie ma charakteru ekskulpującego, nawet jeśli w konsekwencji spożycia alkoholu oskarżony nie panował nad swoim zachowaniem. Zgodnie bowiem z art. 31 § 3 k.k. wprawienie się w stan nietrzeźwości ujemnie wpływające na poczytalność oskarżonego, które przewidywał albo mógł przewidzieć, nie wyłącza jego winy. Wręcz przeciwnie, takie zachowanie oskarżonego należy traktować jako okoliczność obciążającą. Ponadto z punktu widzenia funkcji sprawiedliwościowej prawa karnego nieuprawnionym byłoby uwalnianie od odpowiedzialności sprawcy przestępstwa tylko z tego powodu, iż nie pamięta faktu jego popełnienia, gdyż uprzednio świadomie wprawił się w stan silnego upojenia alkoholowego.

Z uwagi na fakt, iż Ł. W. z powodu niepamięci nie był w stanie opisać przebiegu zdarzenia z dnia 4 czerwca 2013 r., koniecznym było poczynienie ustaleń w tym zakresie w oparciu o pozostały materiał dowodowy, na który złożyły się zeznania S. C. i W. J.. Sąd Okręgowy w pełni podziela przyjętą przez Sąd Rejonowy w Rybniku ocenę tych dowodów, albowiem poparta jest zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Znajduje ona wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w którym wskazano argumenty przemawiające za przyznaniem przynajmniej wiarygodności wskazanym dowodom. Godzi się wskazać, że zeznania

pokrzywdzonych są ze sobą spójne i przedstawiają logiczny przebieg zajścia. Pokrzywdzeni dokładnie opisali zachowanie oskarżonego, przytaczając słowa, którymi się posługiwał oraz wskazując, iż wykonał zamach butelką w kierunku jednego z nich. W postępowaniu jurysdykcyjnym pokrzywdzeni podtrzymali uprzednio złożone zeznania. Ponownie opisali przebieg interwencji z dnia 4 czerwca 2013 r. Nie byli jednak w stanie podać dokładnie w jaki sposób zwracał się do nich oskarżony. Okoliczność ta nie wpływa na ocenę wiarygodności ich zeznań. Podkreślenia wymaga, iż pokrzywdzeni zostali przesłuchani przed Sądem Rejonowym po upływie ponad roku od chwili zdarzenia. Naturalnym jest zatem, iż wraz z upływem czasu w pamięci zacierają się szczegóły zdarzeń z przeszłości, tym bardziej, że S. C. i W. J. przeprowadzają wiele podobnych interwencji. Znamiennym jest przy tym, iż pokrzywdzeni nie usiłowali uzupełnić swojej relacji w tym zakresie podając fakty, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Z powyższych powodów należy przyjąć, że ocena dowodów Sądu Rejonowego jest w pełni prawidłowa, a jej przyjęcie determinowało poczynienie ustaleń faktycznych w takim kształcie jak dokonano tego w rozpoznawanej sprawie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego wyrażonym w uzasadnieniu apelacji, między ustaleniami faktycznymi, a treścią punktu 3 wyroku nie zachodzą rozbieżności. Sąd Rejonowy konsekwentnie wskazywał, że oskarżony wykonał zamach butelką jedynie w kierunku S. C..

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że sama możliwość przeciwstawienia odmiennej wersji zdarzeń od tej, którą ustalił sąd rozpoznający sprawę nie jest wystarczająca dla uwzględnienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut ten jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (wyrok SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84). Zarzutu tego nie uzasadnia bowiem odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich

konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (wyrok SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58). Tego rodzaju błędów obrońca nie zdołał jednak wykazać. W szczególności podniesionego zarzutu nie uzasadnia treść wyjaśnień oskarżonego, albowiem jednoznacznie wynika z nich, iż Ł. W. nie pamiętał przebiegu zdarzenia w wyniku nadużycia alkoholu. Jego relacja nie poddaje się zatem ocenie. Oskarżony nie przedstawił żadnych okoliczności, które mogłyby zostać skonfrontowane z zeznaniami pokrzywdzonych, a innych dowodów na to, że nie popełnił przypisanego mu czynu brak. Z tego powodu Sąd Rejonowy słusznie nie oparł się na jego wyjaśnieniach przy rekonstruowaniu stanu faktycznego.

Jednocześnie w ocenie Sądu Okręgowego, uzasadnienie zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie spełnia wymogi wskazane w art. 424 k.p.k. Godzi się wskazać, że uzasadnienie wyroku stanowi dokument o charakterze sprawozdawczym, stwarzającym stronie możliwość podważania argumentacji sądu, a sądowi kontrolującemu - zbadania prawidłowości rozumowania sądu I instancji. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy w Rybniku przedstawił powody, dla których uznał zeznania S. C.

i W. J. za prawdziwe. Stwierdził, że są one precyzyjne, jasne, spójne i konsekwentne, co Sąd Okręgowy w pełni podziela. Należy mieć na uwadze, że Sąd Rejonowy dysponował z jednej strony zeznaniami pokrzywdzonych, z drugiej zaś wyjaśnieniami oskarżonego, który nie był w stanie podać żadnych okoliczności zdarzenia. Dostrzegając korelację między opisem zdarzenia podanym przez S. C.

i W. J., a jednocześnie z uwagi na niepamięć oskarżonego, Sąd Rejonowy odstąpił od szczegółowego przytaczania poszczególnych wypowiedzi, co należy uznać za słuszną praktykę. Nawet takie ograniczone uzasadnienie przyjętej oceny materiału dowodowego poddaje się kontroli pod kątem realizacji zasad z art. 7 k.p.k. Przywołane tam argumenty, po ich skonfrontowaniu z poszczególnymi dowodami utrwalonymi w aktach sprawy, pozwalają bowiem na zweryfikowanie poglądu Sądu Rejonowego co do ich wiarygodności.

Na akceptację nie zasługuje również zarzut rażącej niewspółmierności kar orzeczonych wobec oskarżonego w punkcie 1, 2, 3 i 4 wyroku. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę oceny tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby również w potocznym znaczeniu tego słowa „rażąco” niewspółmierną. Wymierzenie surowej kary nie determinuje automatycznie jej niewspółmierności. Taki charakter ma jedynie kara, której w odczuciu społecznym nie da się zaakceptować. W ocenie Sądu Okręgowego takiego charakteru nie mają kary orzeczone wobec Ł. W. przez Sąd Rejonowy w Rybniku. Podzielając w pełni argumenty Sądu Rejonowego przemawiające za wymierzeniem Ł. W. poszczególnych kar pozbawienia wolności, zasadnym będzie odesłanie do właściwej części uzasadnienia. Należy jedynie wskazać, że za przestępstwa pozostające w obydwu przypisanych mu w punkcie 1 i 2 wyroku ciągach możliwym było orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze od roku do 10 lat. Zgodnie z treścią art. 64 § 1 k.k. możliwym było przy tym zwiększenie do górnej granicy ustawowego zagrożenia o połowę. Z uwagi na wielość zachowań składających się na poszczególne ciągi przestępstw oraz popełnienie ich w warunkach powrotu do przestępstwa nie sposób uznać kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 1 wyroku oraz kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 2 wyroku za niewspółmiernie surowe. W odniesieniu zaś do zachowania oskarżonego kwalifikowanego z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. możliwym było wymierzenie kary w wymiarze do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (przy uwzględnieniu powrotu oskarżonego do przestępstwa). W związku z tym wymierzenie mu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności nie można uznać za nadmierną reakcję karną, niewspółmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia. Podobnie należy ocenić wymiar kary łącznej orzeczonej wobec Ł. W.. Zgodnie z art. 86 § 1 k.p.k. Sąd Rejonowy mógł wymierzyć ją w granicach od 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat pozbawienia wolności. Orzeczonej karze łącznej odcyłuje poniżej środkowej granicy możliwej do jej wymierzenia, stanowiąc wypadkową obu skrajnych zasad wymiaru kary łącznej, jednakże bliższa jest zasadzie absorpcji. Mając na względzie, że oskarżony notorycznie narusza porządek prawny, a wszystkich przypisanych mu czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, nie sposób

uznać wymierzonych mu kar za rażąco surowe. Zarówno kary jednostkowe, jak i kara łączna, stanowią wyważoną i sprawiedliwą reakcję,

odpowiadającą dyrektywom z art. 53 k.k. Jednocześnie wyrażają one całościową ocenę zachowania oskarżonego i jako takie są właściwe z punktu widzenia prewencyjnego oddziaływania na jego osobę. Równocześnie uwzględniają cele prewencji ogólnej. Oceny tej nie zmienia okoliczność ustalenia z oskarżonym w trybie art. 335 k.p.k. wymiaru kary. Sąd rozpoznający sprawę nie jest bowiem związany stosownym wnioskiem prokuratora i po dokonaniu całościowej oceny zachowania oskarżonego może dojść do wniosku, że zaproponowana uprzednio kara jest niewspółmierna do wagi czynu i osobowości sprawcy. Również nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody pozostaje irrelevantne dla wysokości wymierzonej mu kary, a w szczególności nie stanowi specyficznej okoliczności mającej łagodzące znaczenie dla wymiaru kary.

Z przywołanych wyżej względów koniecznym okazało się utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. zasądzając od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 420 zł, albowiem wniesiony w jego imieniu środek odwoławczy nie został uwzględniony. Jednocześnie z uwagi na złą sytuację finansową oskarżonego i osadzenie w niedługim czasie w zakładzie karnym, wiążące się z orzeczoną bezwzględłą karą pozbawienia wolności, Sąd uznał za zasadne zwolnienie oskarżonego od ponoszenia pozostałych kosztów za postępowanie odwoławcze.

Z uwagi na obronę świadczoną z urzędu przez adw. D. S., Sąd Okręgowy zasądził na jej rzecz od Skarbu Państwa kwotę 420 zł oraz kwotę 96,60 zł stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług (§ 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).